

การพัฒนาพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม
รายวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่ออนวิทยาลัย
Development of Behavioral and Learning Mathematics Achievement by
Using the Behavior Log Book of Mathayomsuksa 1, Mae On Wittayalai School

สุนทรี จิโนบัว¹ ปราบธนา มินเสน²
Sunthari Chinobua¹ Pradthana Minsan²

(วันรับบทความ 25 มีนาคม 2566, วันแก้ไขบทความ 28 เมษายน 2566, วันตอบรับบทความ 30 เมษายน 2566)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ การวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยการทดลองกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่ออนวิทยาลัย จำนวน 29 คน โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย สมุดบันทึกพฤติกรรม และแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ และค่า Paired sample t-test ในขั้นตอนการวิจัย เริ่มจากกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียน จากนั้นจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม เพื่อบันทึกข้อมูลการเข้าเรียน การส่งงาน และพฤติกรรมอื่น ๆ ของนักเรียน เมื่อเรียนจบบทเรียน ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนและรวบรวมคะแนนจากสมุดบันทึกพฤติกรรม เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์แล้วสรุปผล

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีวินัยในการเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลามากขึ้นเมื่อใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม คิดเป็นร้อยละ 12.57 นักเรียนส่งงานตรงเวลามากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 37.65 พฤติกรรมระหว่างอยู่ในห้องเรียนดีขึ้น พิจารณาจากจำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ดี มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่จำนวนสติ๊กเกอร์สีแดงที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ไม่ดี มีแนวโน้มลดลง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม สูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เป็นรายบุคคล สรุปได้ว่า จำนวนนักเรียนร้อยละ 79.31 มีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เป็นบวก

คำสำคัญ: สมุดบันทึกพฤติกรรม พฤติกรรมการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

¹ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาคณิตศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, uuu04496@gmail.com
Student in Bachelor of Mathematics, Faculty of Education, Chiang Mai Rajabhat University.

² อาจารย์ ภาควิชาคณิตศาสตร์และสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, pradthana_min@g.cmru.ac.th
Instructor, Department of Mathematics and Statistics, Faculty of Science, Chiang Mai Rajabhat University.

Abstract

This research aimed to develop a learning behavior and learning achievement using the behavior log book of ratio, proportion and percentage learning in a basic mathematics course. One group pre-post test design using an action research approach was employed in the study. The sample group of the research was Mattayomsuksa 1 of Mae On Wittayalai School, a total of 29 students selected by simple random sampling. The research tools included a behavior log book, and pretest and posttest on ratios, proportions and percentages. The statistics used were percentage, mean, relative gain score and paired sample t-test. In the research, the sample takes a pretest and posttest before and after learning the lesson. Each student maintains a behavior log book in which they note things like attending class, turning in their homework, and other behaviors.

The results showed that 12.57 percent more students arrived on time while using a behavior log book. A greater percentage of the student's work was submitted on time, accounting for 37.65 percent. Study behavior improved which determined by the number of green stickers indicating good behavior. The trends were on the rise, in contrast to the number of red stickers indicating bad behavior, that showed a steadily decreasing trend. In addition, academic achievement of the ratio, proportion and percentage learning after using the behavior log was statistically higher at 0.05 level of significance. Moreover, considering the individual relative gain score, it can be concluded that 79.31 percent of the students had a positive relative development score.

Keywords: Behavior Log Book, Learning Behavior, Learning Achievement

บทนำ

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง และเทคโนโลยี ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจึงเกิดการพัฒนาเพื่อให้ก้าวหน้าและเป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงนี้ โดยสิ่งที่แต่ละประเทศให้ความสำคัญคือการพัฒนาเด็กและเยาวชน เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนเป็นตัวแปรสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต เป็นผู้คิดค้นนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ พัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับประเทศไทยที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน และกำลังเผชิญกับความท้าทายที่สำคัญคือการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้กลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเป็นคนดีมีคุณธรรม เพราะถ้าหากเด็กและเยาวชนเป็นคนเก่งแต่ไร้คุณธรรม จะไม่สามารถสร้างสังคมที่สงบสุขได้ ดังที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวดที่ 1 บททั่วไป ความมุ่งหมายและหลักการ มาตรา 6 โดยมีความว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

การพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบัน ประสบปัญหาหลาย ๆ อย่าง ดังเช่น วิกฤตความเหลื่อมล้ำ ซึ่งเป็นปัญหาที่อยู่กับสังคมไทยมาเป็นเวลานาน และยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อเจอการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ที่เข้ามาขยายช่องว่างความเหลื่อมล้ำให้กว้างยิ่งขึ้น ผลสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในปี พ.ศ. 2564 เด็กและเยาวชนอายุไม่เกิน 21 ปี จำนวน 2.9 ล้านคน จากทั้งหมด 14.0 ล้านคน อาศัยอยู่ในครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำสุด 10 % มีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อเดือน 2,577 บาท ในขณะที่เด็กและเยาวชนไทย 4.4 แสนคน อาศัยอยู่ในครัวเรือนที่มีรายได้สูงสุด 10% มีรายได้เฉลี่ยต่อคน 38,699 บาท นอกจากนี้ หากพิจารณาตามข้อมูลบัญชีการโอนประชากรชาติในปี พ.ศ. 2562 พบว่า 61.4% ของเด็กและเยาวชนอายุไม่เกิน 21 ปีอาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูเด็กโดยเฉลี่ย ซึ่งอนุมานได้ว่ามีเงินสำหรับใช้จ่ายด้านการเรียนรู้ ซื้ออาหารบริโภค ดูแลสุขภาพ และสนับสนุนพัฒนาการด้านอื่น ไม่เพียงพอตามมาตรฐานเฉลี่ยของประเทศ นอกจากนี้โลกแห่งอนาคตยังอยู่ในสภาวะ VUCA (ได้แก่ Volatility, Uncertainty, Complexity และ Ambiguity) ทั้งในมิติสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มิติเศรษฐกิจ วิกฤตหนี้ครัวเรือนและหนี้สาธารณะ มิติสังคม ความเป็นปึกแผ่นของสังคมพังทลายลง มิติการเมืองระหว่างประเทศ ความตึงเครียดทางภูมิรัฐศาสตร์ และมิติเทคโนโลยี การเข้ามาแทนที่การทำงานของหุ่นยนต์และปัญญาประดิษฐ์ ส่งผลให้ชีวิตของเยาวชนกำลังพบเจอกับปัญหารอบด้าน วิกฤตและความท้าทายที่พูดถึงเป็นปัญหาที่สังคมไทยกำลังเผชิญ และอาจจะเป็นปัญหาต่อไปในอนาคต ถ้าหากไม่ได้รับการบริหารจัดการที่ถูกต้อง จากความท้าทายที่เกิดขึ้นนำมาสู่แนวโน้มสำคัญของสถานการณ์เด็ก เยาวชนและครอบครัวในปีที่ผ่านมา ได้แก่ 1. เด็กและเยาวชนเผชิญกับภาวะการเรียนรู้ถดถอย พัฒนาการหยุดชะงัก 2. เด็กและครอบครัวเข้าถึงบริการของรัฐได้ยากขึ้น ในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด 3. เด็กและเยาวชนถูกผลักเข้าสู่โลกออนไลน์โดยขาดฐานที่จำเป็น 4. เด็กและเยาวชนเครียดและมีปัญหาสุขภาพจิตมากขึ้น 5. เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมทางการเมือง แต่ภาครัฐสกัดกั้นด้วยความรุนแรงมากขึ้น 6. โครงสร้าง

ประชากรเข้าสู่สังคมสูงวัยสมบูรณ์ ครอบครัวมีขนาดเล็กและเปราะบางยิ่งขึ้น 7. ความไม่ลงรอยระหว่างรุ่น
รุ่นแรงขึ้น บันทึบความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (ดิ วันโอวัน เปอร์เซนต์, 2565)

จากปัญหาที่เด็กและเยาวชนพบเจอในการดำรงชีวิตกับครอบครัวและสังคมที่มีปัญหา ส่งผลให้เด็ก
และเยาวชนมีพฤติกรรมที่ไม่ดี และเมื่อต้องมาอยู่ร่วมกับผู้อื่นในโรงเรียน ก็ได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีออกมา
และยังเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่ดีจากเพื่อนที่มีปัญหา ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่เริ่มมีพฤติกรรมที่ไม่ดี
ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนไม่ใส่ใจการเรียน ไม่พร้อมที่จะรับความรู้ใหม่ๆ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนต่ำ ครูซึ่งเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด จึงต้องรับหาทางแก้ไขและพัฒนาพฤติกรรมและ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยการให้ความรู้และอบรมสั่งสอนให้นักเรียนของตนเป็นคนดีและมี
ความรู้ สร้างพฤติกรรมที่ดีให้เกิดแก่นักเรียน ปลุกฝังให้รู้ว่าอะไรควรทำ และอะไรไม่ควรทำ เพื่อสิ่งเหล่านี้จะ
ได้ติดตัวเด็กไป ส่งผลให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพและศักยภาพสูงสุด

จากผลคะแนนสอบเรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
แม่อนวิทยาลัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 นักเรียนมีคะแนนสอบเฉลี่ยเพียง 3.28 คะแนน
จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงสาเหตุที่นักเรียนมีคะแนนสอบน้อย พบว่าเกิดจากการที่
นักเรียนมีพฤติกรรมทางการเรียนที่ไม่เหมาะสม เช่น เข้าเรียนไม่ตรงเวลา ไม่ตั้งใจเรียน พุดคุยหรือเล่นกัน
ขณะที่ครูอธิบายและไม่ส่งงาน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนใน
ชั้นเรียน จากปัญหาที่พบเจอนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าหากจะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ต้องเริ่มพัฒนา
ที่พฤติกรรมของนักเรียนก่อน เมื่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนได้รับการพัฒนาแล้ว จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนได้รับการพัฒนาตามไปด้วย ซึ่งวิธีการที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้พัฒนาพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของนักเรียนคือการใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม เพื่อบันทึกพฤติกรรมในแต่ละคาบของนักเรียน แล้วให้รางวัล
แก่นักเรียนที่ทำพฤติกรรมดี เพื่อเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมที่ดีของนักเรียน ส่วนนักเรียนที่มี
พฤติกรรมที่ไม่ดีจะใช้วิธีการลงโทษ เพื่อเป็นการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน การใช้สมุดบันทึก
พฤติกรรมจะช่วยให้การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็ม
ศักยภาพและความสามารถของนักเรียน และช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย
โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ
2. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย
โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ

บททวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้ ผู้จัดทำได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานประกอบรายงานวิจัยในชั้นเรียน เรื่องการพัฒนาพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรมรายวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย จากเอกสารต่าง ๆ ดังนี้

พฤติกรรมกรเรียน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึก เพื่อตอบสนองสิ่งเร้า

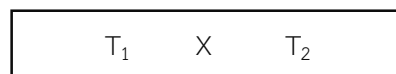
พฤติกรรมกรเรียน เป็นการกระทำหรืออาการที่นักเรียนแสดงออกมาในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังเช่นงานวิจัยของสุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์ (2558) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรเรียนกับผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา ของนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเชิงสถานการณ์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 พบว่า พฤติกรรมกรเรียนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา ค่า $p = 0.414$ โดยมีระดับความสัมพันธ์ปานกลาง ดังนั้นถ้านักเรียนมีพฤติกรรมกรเรียนที่ดี จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีตามไปด้วย การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงต้องเริ่มพัฒนาที่พฤติกรรมกรเรียนก่อน เมื่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนได้รับการพัฒนาแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนย่อมได้รับการพัฒนาตามไปด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของอัญญ์วรัตน์ อินธนูจิตร (2563) ที่ได้ศึกษาการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 โรงเรียนโกสุมวิทยาสรรค์ จังหวัดมหาสารคาม ให้มีวินัยและความรับผิดชอบ โดยการนำทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีแรงจูงใจ และทฤษฎีการวางเงื่อนไข มาใช้กับนักเรียน เพื่อเป็นการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรเรียนและส่งเสริมศักยภาพของนักเรียน ให้เกิดการเรียนรู้เต็มศักยภาพและความสามารถของตนเอง ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีความเอาใจใส่ต่อการเรียน รับผิดชอบและสนใจเรียนมากขึ้น โดยสังเกตจากบรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการมาเรียนและการเรียน มีความตั้งใจเรียน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ไม่ขาดเรียนหรือมาสาย ทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานตรงกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความเต็มใจ และยังส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น นอกจากการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรเรียน โดยใช้ทฤษฎีดังกล่าวแล้ว ยังมีงานวิจัยที่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยใช้วิธีอื่นอีกหลากหลายวิธี ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของภัสณัฐ ภาศิฉาย (2560) ที่ได้ศึกษาการปรับพฤติกรรมกรเรียนเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาในรายวิชาการขายเบื้องต้น 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมกรเรียนเข้าเรียนและสัญญาเงื่อนไขการปรับพฤติกรรมกรเรียนเข้าเรียน พบว่าพฤติกรรมกรเรียนเข้าเรียนของนักศึกษาหลังการใช้สัญญาเงื่อนไขตลอดสัปดาห์ที่ 1-4 มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น นักศึกษามีการปรับพฤติกรรมกรเรียนของตนเอง โดยนักศึกษาที่เคยเข้าเรียนสายจะมีความกระตือรือร้นในการเข้าเรียนมากขึ้น และพยายามที่จะเข้าเรียนให้ตรงเวลา ส่วนนักศึกษาที่เข้าเรียนตรงเวลาอยู่ก่อนแล้วก็จะเข้าเรียนตรงเวลาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

สรุปได้ว่า การพัฒนาพฤติกรรมการเรียน จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ซึ่งวิธีที่ผู้สอนแต่ละคนนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมก็มีหลากหลายวิธี เช่น การใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีแรงจูงใจ และทฤษฎีการวางแผนใจ การใช้แบบประเมินพฤติกรรม และการใช้สัญญาเงื่อนไขการปรับพฤติกรรม ดังนั้นครูผู้สอนควรเลือกวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด

ระเบียบวิธีวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยการทดลองกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One group pre-post test design) มีรูปแบบการทดลองดังนี้

T_1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน

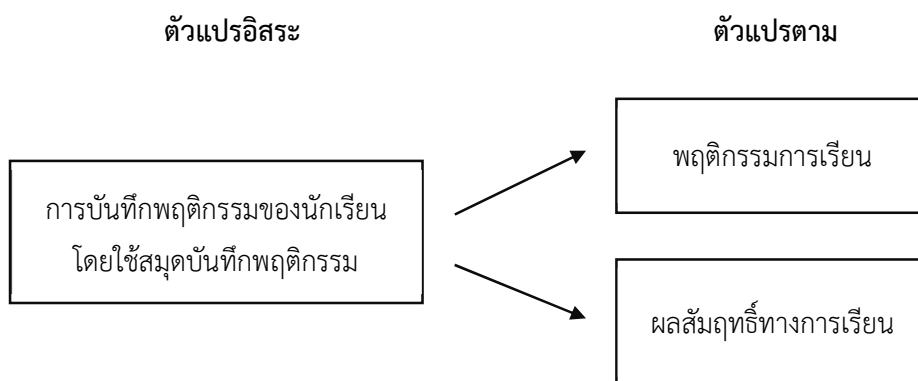
X หมายถึง การจัดการเรียนการสอน โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม

T_2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย ที่ใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม มีพฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้น (ประกอบด้วย การเข้าเรียนตรงเวลา การส่งงาน ฯลฯ)
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย ที่ใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม สูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ประชากร

นักเรียนที่เรียนในรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย อำเภอแม่อน จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 59 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 29 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาจากการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สมุดบันทึกพฤติกรรม เป็นสมุดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้แจกให้นักเรียนคนละ 1 เล่ม เพื่อบันทึกพฤติกรรมที่ดีและไม่ดีของนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งจะมีทั้งหมด 1 หน้า เป็นตารางขนาด 10×5 (มีทั้งหมด 50 ช่อง) โดยตารางแต่ละช่องจะมีไว้สำหรับติดสติ๊กเกอร์ที่แสดงพฤติกรรมของนักเรียนในแต่ละคาบ

ข้อตกลงในการให้สติ๊กเกอร์

สติ๊กเกอร์สีเขียว แทนพฤติกรรมที่ดี ประกอบด้วย

- 1) ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน
- 2) ทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง
- 3) ไม่ให้เพื่อนลอกการบ้าน / แบบฝึกหัด

สติ๊กเกอร์สีแดง แทนพฤติกรรมที่ไม่ดี ประกอบด้วย

- 1) เข้าเรียนไม่ตรงเวลา
- 2) พูดคุยกันขณะที่ครูอธิบาย
- 3) แอบเล่นโทรศัพท์มือถือ
- 4) กินขนมในเวลาเรียน
- 5) แกล้งเพื่อน
- 6) ไม่ส่งแบบฝึกหัด
- 7) พฤติกรรมอื่น ๆ ที่คุณครูเห็นว่าไม่เหมาะสม

ในคาบเรียน 1 คาบ ถ้านักเรียนทำพฤติกรรมที่ดีครบทั้ง 3 ข้อ จะได้สติ๊กเกอร์สีเขียว 1 ดวง แต่ถ้านักเรียนทำพฤติกรรมที่ไม่ดีอย่างน้อย 3 ข้อ จะได้สติ๊กเกอร์สีแดง 1 ดวง

การให้รางวัล / ลงโทษ (จะให้รางวัล / ลงโทษ เมื่อเรียนจบ)

การให้รางวัล

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวมากที่สุดเป็นอันดับ 1 จะได้รับแฟ้ม 1 เล่ม สันรูด 1 อัน ปากกาน้ำเงิน 1 ด้าม ปากกาแดง 1 ด้าม และได้คะแนนเก็บเพิ่ม 3 คะแนน

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวมากที่สุดเป็นอันดับ 2 จะได้รับแฟ้ม 1 เล่ม ปากกาน้ำเงิน 1 ด้าม ปากกาแดง 1 ด้าม และได้คะแนนเก็บเพิ่ม 2 คะแนน

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวมากที่สุดเป็นอันดับ 3 จะได้รับสันรูด 1 อัน ปากกาน้ำเงิน 1 ด้าม ปากกาแดง 1 ด้าม และได้คะแนนเก็บเพิ่ม 1 คะแนน

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวทุกคน จะได้รับปากกาน้ำเงินหรือปากกาแดง 1 ด้าม

การลงโทษ

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีแดง 1 – 4 ดวง จะต้องนั่งสมาธิ 10 นาที

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีแดง 5 – 8 ดวง จะต้องลุก-นั่ง 50 ครั้ง

นักเรียนที่ได้จำนวนสติ๊กเกอร์สีแดง 9 – 12 ดวง จะต้องลุก-นั่ง 50 ครั้ง และถูกหัก

คะแนนเก็บ 2 คะแนน

2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 เครื่องมือ โดยมีวิธีการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

1. สมุดบันทึกพฤติกรรม มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

- 1.1 ศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของการวิจัย
- 1.2 ศึกษาวิธีการปรับพฤติกรรมจากเอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.3 ศึกษาตัวอย่างของสมุดบันทึกพฤติกรรมจากเว็บไซต์ต่าง ๆ
- 1.4 สร้างสมุดบันทึกพฤติกรรม พร้อมกับวิธีการใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม
- 1.5 นำสมุดบันทึกพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม

และให้ข้อเสนอแนะ

- 1.6 ปรับปรุงแก้ไขสมุดบันทึกพฤติกรรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
- 1.7 จัดพิมพ์สมุดบันทึกพฤติกรรม

2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

- 2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบ
- 2.2 ศึกษาเนื้อหาเรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ
- 2.3 ศึกษาหลักการ ทฤษฎี เอกสารและตำรา ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ แล้วเลือกชนิดของแบบทดสอบที่จะสร้าง ซึ่งผู้วิจัยเลือกทำแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ
- 2.4 สร้างแบบทดสอบ

2.5 นำแบบทดสอบไปหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน ประเมินความสอดคล้องของเนื้อหา กับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence : IOC) เป็นรายข้อ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.33-1.00

2.6 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (นักเรียนในโรงเรียนแม่อนวิทยาลัย ปีการศึกษา 2565 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 10 คน)

2.7 นำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดให้ 0 คะแนน จากนั้นก็นำมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (ค่า p) และค่าอำนาจจำแนก (ค่า r) เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 50% กลุ่มสูงกลุ่มต่ำ ได้ค่าความยากง่าย (ค่า p) 0.20-0.70 และค่าอำนาจจำแนก (ค่า r) 0.20-0.80 และหาค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ได้ 0.81

2.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ
3. ครูผู้สอนแจกสมุดบันทึกพฤติกรรมแก่กลุ่มตัวอย่าง พร้อมกับอธิบายหลักเกณฑ์ในการให้สติ๊กเกอร์ และบอกรางวัลและบทลงโทษที่เป็นผลมาจากการทำพฤติกรรมของนักเรียน
4. ครูผู้สอนบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนรายบุคคลในแต่ละคาบเรียน รวมทั้งหมด 12 คาบ
5. รวบรวมคะแนนจากสมุดบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน แล้วมอบรางวัลแก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมดี และลงโทษนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ดี
6. รวมคะแนนการส่งงานของนักเรียน
7. ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าร้อยละของข้อมูลการเข้าเรียน และการส่งงานของนักเรียนในการเรียน เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว และ เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ
2. หาค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ
3. หาคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ
4. หาค่า Paired sample t-test ของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ โดยมีค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ คือ 0.05 และกำหนดสมมติฐานเป็น

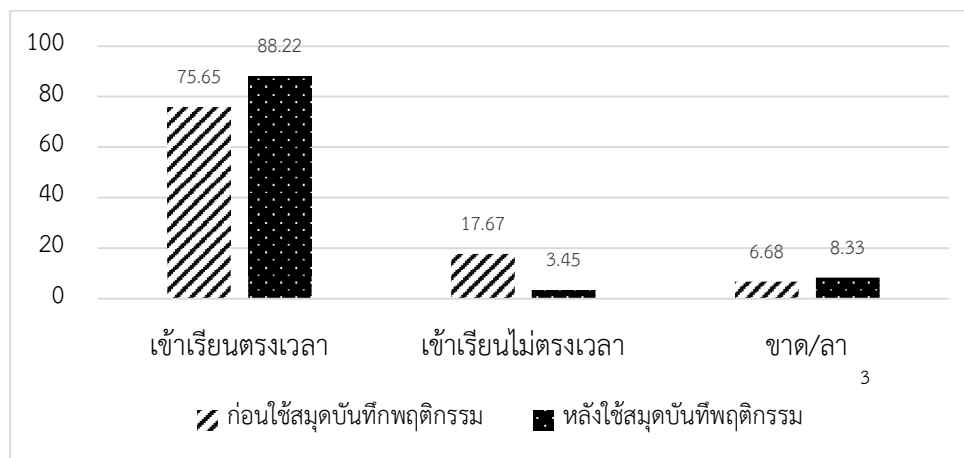
$$H_0 : \mu_{\text{ก่อนเรียน}} \geq \mu_{\text{หลังเรียน}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{ก่อนเรียน}} < \mu_{\text{หลังเรียน}}$$

ผลการวิจัย

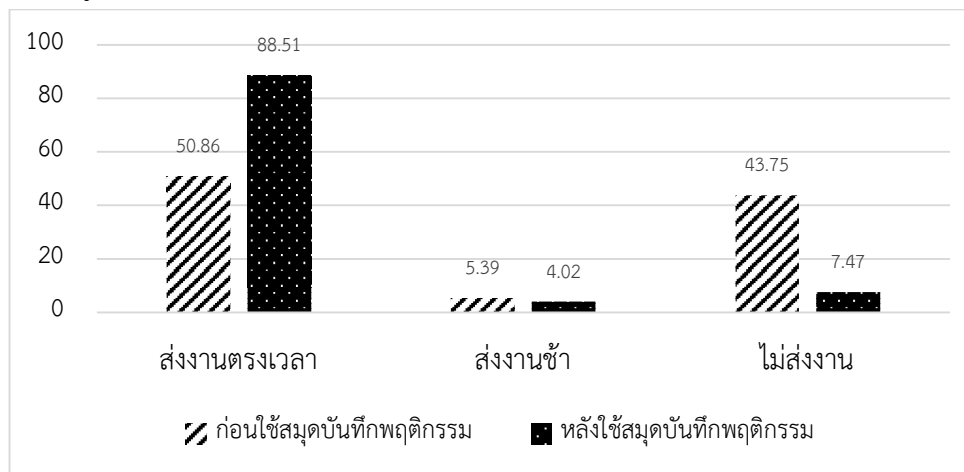
ตอนที่ 1 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน การส่งงาน และพฤติกรรมโดยรวม

ภาพที่ 1 แผนภูมิแท่งร้อยละของการเข้าเรียนของนักเรียน

จากภาพที่ 1 พบว่า นักเรียนเข้าเรียนตรงเวลามากขึ้น โดยหลังจากที่ใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม นักเรียนเข้าเรียนตรงเวลาถึงร้อยละ 88.22 ซึ่งสูงกว่าก่อนใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม ร้อยละ 12.57¹

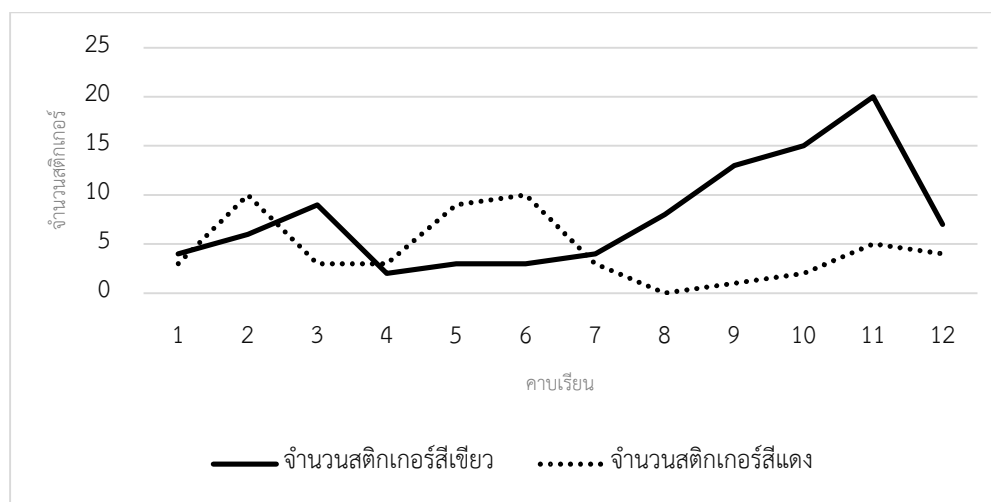
ภาพที่ 2 แผนภูมิแท่งร้อยละของการส่งงานของนักเรียน

จากภาพที่ 2 พบว่า นักเรียนส่งงานตรงเวลามากขึ้น โดยหลังจากที่ใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม นักเรียนส่งงานตรงเวลาถึงร้อยละ 88.51 ซึ่งสูงกว่าก่อนใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม ร้อยละ 37.65

¹ เนื่องจากปัจจุบันอยู่ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) จึงทำให้นักเรียนติดเชื้อและป่วย ส่งผลให้จำนวนครั้งการขาด/ลาของนักเรียนเพิ่มขึ้น

ภาพที่ 3 กราฟเส้นจำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวและสีแดงในแต่ละคาบเรียน

จากภาพที่ 3 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น พิจารณาจากจำนวนสติ๊กเกอร์สีเขียวที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ดี มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่จำนวนสติ๊กเกอร์สีแดงที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ไม่ดี มีแนวโน้มลดลง

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย โดยใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ

1. คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ เท่ากับ 4.17 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 6.52

2. การคำนวณหาค่า Paired sample t-test ระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตาราง

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ

แบบทดสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	df	t	sig
ก่อนเรียน	20	4.25	4.34	28	-3.97*	.00
หลังเรียน	20	6.57	4.33			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3. การคำนวณหาคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ ได้คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ดังนี้

ตารางที่ 2 คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ

นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	หลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์
1	2	5	16.67
2	3	6	17.65
3	6	7	7.14
4	5	3	-13.33
5	3	6	17.65
6	1	7	31.58
7	6	8	14.29
8	5	6	6.67
9	1	8	36.84
10	7	7	0.00
11	3	5	11.76
12	4	6	12.50
13	4	8	25.00
14	3	5	11.76
15	1	7	31.58
16	4	6	12.50
17	5	7	13.33
18	3	2	-5.88
19	5	10	33.33
20	6	10	28.57
21	5	8	20.00
22	7	4	-23.08
23	1	9	42.11
24	1	7	31.59
25	6	7	7.14
26	5	11	40.00
27	9	4	-45.45
28	6	5	-7.14
29	4	5	6.25

จากตาราง พบว่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนเป็นบวก 23 คน เป็นศูนย์ 1 คน และเป็นลบ 5 คน ดังนั้นนักเรียนร้อยละ 79.31 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

ในการทำวิจัยครั้งนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรเริ่มพัฒนาที่พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อน เนื่องจากพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน ดังเช่นงานวิจัยของสุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์ (2558) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเชิงสถานการณ์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 พบว่า พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา ค่า $p = 0.414$ โดยมีระดับความสัมพันธ์ปานกลาง และเมื่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนได้รับการพัฒนาแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนย่อมได้รับการพัฒนาตามไปด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของธัญญวรัตน์ อินธนิจิตร (2563) ที่ได้ศึกษาการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 โรงเรียนโกสุมวิทยาสรรค์ จังหวัดมหาสารคาม ให้มีวินัยและความรับผิดชอบ โดยการนำทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีแรงจูงใจ และทฤษฎีการวางเงื่อนไข มาใช้กับนักเรียน เพื่อเป็นการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนและส่งเสริมศักยภาพของนักเรียน ให้เกิดการเรียนรู้เต็มศักยภาพและความสามารถของตนเอง ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีความเอาใจใส่ต่อการเรียน รับผิดชอบและสนใจเรียนมากขึ้น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกแก้ปัญหาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนโดยนำสมุดบันทึกพฤติกรรมมาช่วยในการปรับพฤติกรรมการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่อนวิทยาลัย รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ ซึ่งการใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น ได้แก่ การเข้าเรียนตรงเวลาเพิ่มขึ้น ร้อยละ 12.57 การส่งงานตรงเวลาเพิ่มขึ้น ร้อยละ 37.65 และพฤติกรรมโดยรวมของนักเรียน เช่น การตั้งใจเรียน การให้ความร่วมมือกับคุณครูในการเรียน ความรับผิดชอบ การทำงานด้วยตนเอง ความมีวินัย ความตรงต่อเวลา ฯลฯ ที่เป็นพฤติกรรมที่ดี (สติ๊กเกอร์สีเขียว) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่พฤติกรรมที่ไม่ดี (สติ๊กเกอร์สีแดง) มีแนวโน้มลดลง

เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้น สนใจเรียนมากขึ้น ทำให้นักเรียนสามารถรับความรู้และเรียนรู้ได้มากขึ้น การที่นักเรียนส่งงานมากขึ้น ทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนและเพิ่มทักษะการทำโจทย์ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น เห็นได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบหลังเรียน เรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนเรียน 2.35 คะแนน และเมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่าทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน คะแนนมีการกระจายมาก นั่นคือ นักเรียนแต่ละคนค่อนข้างมีคะแนนที่แตกต่างกัน กลุ่มหนึ่งมีคะแนนสอบที่สูง ส่วนอีกกลุ่มมีคะแนนสอบน้อย อันเนื่องมาจากพฤติกรรมของนักเรียนบางส่วนที่ยังเปลี่ยนแปลงไม่มาก และมีนักเรียนบางคนเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ส่วนผลการทดสอบ Paired sample t-test ระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นรายบุคคล สรุปได้ว่า จำนวนนักเรียนร้อยละ 79.31 มีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เป็นบวก หมายความว่านักเรียนมีคะแนนการเรียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบเรื่องอัตราส่วน สัดส่วน และร้อยละ กับคะแนนสอบเรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปร

เดียว ซึ่งเป็นบทเรียนก่อนหน้า (ก่อนใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม) พบว่านักเรียนมีคะแนนสอบเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 3.24 คะแนน

การใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น นักเรียนรู้ว่าควรแสดงพฤติกรรมแบบไหนที่ส่งผลดีต่อตัวเอง การทำพฤติกรรมที่ดี นักเรียนจะได้รับสิ่งดี ๆ ตอบแทน ได้แก่ รางวัล คำชื่นชมจากครูและเพื่อนในชั้นเรียน ส่วนการทำพฤติกรรมที่ไม่ดี จะทำให้นักเรียนได้รับสิ่งที่ไม่ดี ได้แก่ การลงโทษ การถูกหักคะแนน การถูกครูและเพื่อนตำหนิ เมื่อนักเรียนได้ตระหนักถึงผลที่จะได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ดีและไม่ดีแล้ว นักเรียนจะรู้ว่าควรปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ส่งผลให้พฤติกรรมของนักเรียนได้รับการพัฒนา นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ดีมากขึ้น สนใจเรียนและเรียนรู้ได้มากขึ้น เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพและความสามารถของนักเรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการทดลองไปใช้

ครูผู้สอนควรอธิบายหลักเกณฑ์ในการให้สติ๊กเกอร์ บอกรางวัลและบทลงโทษที่เป็นผลมาจากการทำพฤติกรรมของนักเรียนให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อให้ นักเรียนทุกคนรู้ถึงผลที่จะได้รับจากการทำพฤติกรรมของตน ส่งผลให้การใช้สมุดบันทึกพฤติกรรมมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการใช้สมุดบันทึกพฤติกรรมไปใช้กับเนื้อหาในบทอื่น ๆ ต่อจากนี้ด้วย เพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น
2. ควรมีหลักเกณฑ์ที่สร้างขึ้นสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน ทั้งหลักเกณฑ์การให้สติ๊กเกอร์ และหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
3. นอกเหนือจากการปรับพฤติกรรมโดยการใช้สมุดบันทึกพฤติกรรม อาจมีการพัฒนารูปแบบการสอนด้วย เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังมีคะแนนสอบที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ คุณครูณัฏมล หลวงภักดี, คุณครูสาธิตา บุญเคลือบ และคุณครูธเนศ สุนทรนันท์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณ คุณครูทัศนวรรณ ปัญญาแดง คุณครูประจำรายวิชาแนะแนว ที่กรุณาให้คำปรึกษาในเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

ขอขอบพระคุณ คุณครูเอกชัย ปานัน คุณครูประจำรายวิชาภาษาอังกฤษ ที่กรุณาให้คำปรึกษาในเรื่องการเขียนบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

- ดิ วันโอวัน เปอร์เซนต์. (2565). 7 แนวโน้มเด็กและเยาวชนไทยในวิกฤตเหลื่อมล้ำ โรคระบาดและการเมือง.
https://www.the101.world/7-trends-youth-by-kid-for-kids/?fbclid=IwAR0_cTmRdWX_xN-zko6MYyZE_MaGNgKoaAv4TcjK05eZ4UItsDmgIV1-QU0
- ธัญญ์วรัตน์ อินธนูจิตร. (2563). รายงานวิจัยในชั้นเรียนเรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีวินัยและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนโกสุมวิทยาสรรค์ จังหวัดมหาสารคาม. สืบค้นจาก http://www.thaischool1.in.th/_files_school/44100437/workteacher/44100437_1_20210509-141027.pdf
- ภัสณัฐ ภาคิณาย. (2560). รายงานวิจัยเรื่องการปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาในรายวิชาการขายเบื้องต้น 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1.
https://l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fshorturl.asia%2FkO4PI%3Ffbclid%3DIwAR1ajgeLH0Uxb6HnvwzW4wPVZgKEGMZsQsWPZNcNLvpsRbwlL7tqilu1o8&h=AT3ZCNCGB1v8fmm8ql19LtQLd8VPqxSMH3jFSgtKJz04Zftee4K_2-rGMvb9kdWeQDuw9WBYnZZE4K9IlbUaZXMnWql1nnV1eTWABGi8bqlwwE2ILZvr2jOE6FgxU9mwqJbAhA
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2562). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562. ราชกิจจานุเบกษา, 136(57ก)
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554.
<https://dictionary.orst.go.th/>
- สุภาภรณ์ ตั้งดำเนินสวัสดิ์. (2558). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การเรียนกับผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเชิงสถานการณ์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556. วารสารวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต, 11(2), 223-230.